

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Ὁ ἄνευ θελήσεως, διστακτικός, ἀμφιρρεπής Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Μελέν.): Δέν τόν φρίνεις, βρε ἀδελφέ, αὐτός εἶναι ἀνηθέλιτος Σαρεκκλ. Μή γίνης πίστι 'ς αὐτοῦ τοῦ ἀνηθέλιτου τὰ λόγια αὐτόθ.

Πβ. ἄθελος.

ἄθελος ἐπίθ. ΑΤραυλαντ. Ἐξαδέλφ. 20 ἄθιλους Θεσσ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. θέλω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ νεστ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,109.

Ἀκούσιος ἔνθ' ἄν.: Ἀθίλους καλόγρους Θεσσ. Εἶναι ὁρᾶμα ἄθελο καὶ ὁ Θεὸς τὸ συχωρεῖ ΑΤραυλαντ. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἄθέλιτος.

ἄθεμέλιωτα ἐπίρρ. ἁμάρτ. ἄθεμελίωτα Λεξ. Λάουνδ. ἄθεμελίωτα Πόντ. (Χαλδ.) ἄθεμερίωτα Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθεμέλιωτος.

Ἀπειρώς, ἀφθόνως. Πβ. ἄθεμέλιωτος 2 β.

ἄθεμέλιωτος ἐπίθ. ἄθεμελίωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἄθεμέλιωτος σύννηθ. ἄθεμελίωτος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄθεμελίωτος.

1) Ὁ μὴ θεμελιωθεὶς, ὁ ἐστερημένος θεμελίων σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Σπίτι - τοῖχος - πύργος ἄθεμέλιωτος σύννηθ. Τ' ὁσπίν ἀκόμαν ἄθεμελίωτον ἔν' Τραπ. Χαλδ. || Ποίημ.

ᾠδ. δὲν ξάνοιζαν τὰ μάτια | μὴτ' ὁ πλάνος νοῦς
τ' ἄθεμέλιωτα παλάτια | 'ς τοὺς ὠκεανούς

ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 62. Ἀντίθ. θεμελιωμένος (ιδ. θεμελιώνω). β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐστερημένος παντὸς ἐρείσματος, πόρου Πόντ. (Κερασ. Σάντ.): Τιδὲν 'κ' εἶδ', ἄθεμελίωτος ἄνθρωπος ἔν' (τίποτε δὲν ἔχει) Σάντ.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ βυθὸς δὲν εὐρίσκεται, ὁ ἔχων ἄπειρον βάθος Πόντ. (Χαλδ.): Ἀθεμελίωτον ἔν' τὸ νερόν.

β) Ἀφθονος, πολὺς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Βούτορον ἄθεμελίωτον. γ) Ἀτελείωτος Πόντ. (Τραπ.): Ἐρχίνεσεν ἕναν δουλείαν ἄθεμελίωτον.

*ἄθέμιτος ἐπίθ. Οὐδ. πληθ. ἀθέμιτα σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) θέματα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βάρν. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Κυκλ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Σινώπ.) Χίος κ. ἄ. τέματα Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθέμιτος. Περί τῶν οὐδ. τύπ. πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,478 καὶ ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 108 κέξ.

1) Οὐδ. πληθ., ἀνόητοι, ἀπερίσκεπτοι πράξεις, ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν λ. ἄρρητα ἢ ἄρρητα καὶ καώματα πολλαχ.: Ἦρτεν κ' ἤκαμεν ἄρρητα θέματα, ὀργῆς καώματα Κάρπ. || Παροιμ. φρ. θέματα καώματα αὐτόθ. Ἀρρητα θέματα αὐτόθ. 2) Οὐδ. πληθ., ἀσυναρτησίαι, φλυαρίαι, ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς λ. ἄρρητα ἔνθ' ἄν.: Μοῦ 'πε ἄρρητα θέματα Ἀρκαδ. Τί ἐλέετε; — Ἀρρητα θέματα Σινώπ. Ἀρραι' ἀθέμιτα Οἶν. Ἀρρητα τσι θέματα Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Ἀρρητα θέματα, κουκκιά μαγειρεμένα (ἐπὶ ἀσυναρτησιῶν, φλυαριῶν) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βάρν. Κυκλ. Χίος κ. ἄ.

Πβ. ἄρρητος.

ἄθεμώνιαστος ἐπίθ. Θήρ. Κύπρ. κ. ἄ. ἀθιμώνιαστους Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θεμωνιαστός < θεμωνιάζω.

Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς σωρόν, ὁ μὴ συναχθεὶς εἰς θεμωνιάν, ἐπὶ δεματίων σιτηρῶν ἔνθ' ἄν.: Τὰ δεμάδκια ἐμείναν ἀθεμώνιαστα Κύπρ.

ἀθένη ἢ, Κύπρ. (Ἀγκλεισίδ. Χοιροκοιτ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνθένιος διὰ τοῦ διαμέσου τύπ. *ἀθένος.

1) Τὸ πρῶτον μετὰ τὸν τοκετὸν τῶν προβάτων ἀμελγόμενον γάλα, τὸ ὁποῖον πηγνύται ἄνευ πυτίας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀχνεῖα. 2) Πολτώδης μᾶζα, χυλὸς Κύπρ. (Ἀγκλεισίδ.): Τὰ κουτῶγὰ ἐγινῆκαν ἀθένη (ἐψηθήσαν τόσον καλῶς, ὥστε ἐγιναν ὡς ἡ ἀθένη, ἥτις εἶναι ἡμίπηκτος).

ἄθεόκριτος ἐπίθ. Θράκ. Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θεόκριτος.

Ὁ μὴ φοβούμενος τὴν θεῖαν κρίσιν ἔνθ' ἄν.: Ἀθεόφοβος καὶ ἀθεόκριτος! Θράκ. Ἀθεόκριτη! αὐτόθ. Συνών. ἀθεότρομος, ἀθεόφοβος, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος. Πβ. ἀθεοτρομασμένος, ἀθεότρομος.

ἄθεόπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. θεόπιστος.

Ὁ μὴ ἔχων πίστιν εἰς τὸν Θεὸν ἔνθ' ἄν.: Ἀέτο' ἔν' ἀθεόπιστον ἄρθρωπον (ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔχει πίστιν εἰς τὸν Θεόν) Χαλδ. Πβ. ἄθεος, ἀθεοτρομασμένος, ἀθεότρομος.

ἄθεος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄθεο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθεος.

1) Ὁ μὴ πιστεύων εἰς Θεόν, ὁ ἄπιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Εἶναι ἕνας ἄθεος αὐτός! κοιν. Ἀφ' σ' ἀτεν, ἀτὸς ἄθεος ἔν' (ἄφησέ τον, αὐτὸς εἶναι ἄθεος) Χαλδ. Ἐγὼ ἄθεος 'κ' εἶμαι (δὲν εἶμαι) αὐτόθ. || Φρ. Μπεκρηδες, οἱ ἄθεοι, πίνασι τὸν Ἄδη! (ἐπὶ μεθύσων πινόντων ὑπὲρ τὸ δέον) Σῦρ. 2) Ἀνηλεής, σκληρός, ἰδιά μετὰ τοῦ οὐς. ξύλο Κεφαλλ. Κῶς κ. ἄ.: Ἐφαι ξύλο ἄθεο (ἐδάρη ἀνηλεῶς) Κεφαλλ. Δῶς' του ξύλο ἄθεο αὐτόθ. β) Δριμύς, ἰσχυρὸς Αἰγίν.: Ἀσμ.

Κι ὅποιος τοὺς κατηγορήσῃ | ἄθεους πόνους νὰ γεμίσῃ.

Πβ. ἄθεος.

ἀθεοτρομασμένος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. θεοτρομασμένος.

Ὁ μὴ φοβούμενος, ὁ μὴ τρέμων τὸν Θεόν: Φρ. Ἀθεόφοβος καὶ ἀθεοτρομασμένος! (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδίκου, σκληροῦ κτ.) Συνών. ἀθεότρομος, ἀθεόφοβος, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος. Πβ. ἀθεόκριτος, ἀθεόπιστος.

ἀθεότρομος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. θεότρομος.

Ὁ μὴ τρέμων, ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν: Αὐτὸς ὁ ἀθεότρομος τό 'καμε! Οἱ ἀθεόφοβοι καὶ ἀθεότρομοι!



Συνών. ἀθεοτρομασμένος, ἀθεόφοβος, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος. Πβ. ἀθεόκριτος, ἀθεόπιστος.

ἀθεόφοβα ἐπίρρ. Λεξ. Λάουνδ. ἀθιόφουβα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀθεόφοβος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς φόβον Θεοῦ, ἀσεβῶς.

ἀθεοφοβία ἡ, λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. ἀθγουφουβιά Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀθεόφοβος.

Ἡ ἔλλειψις φόβου Θεοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀθεοφοβία του δὲ λέγεται. πολλὰ. Ἀπὸ ντ' ἐποίκες ἀθεοφοβία ἔν' (αὐτὸ ποῦ ἔκαμες κτλ.) Πόντ. Αἶκον ἀθεοφοβίαν πα γίνεται; (καὶ τοιαύτη ἀθεοφοβία εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ;) αὐτόθ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ ἀθεοφοβία ἔν' αὐτόθ.

ἀθεόφοβος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀθεόφοβο Τσακων. ἀθεόφοος Κύπρ. Μεγίστ. Χίος (Αὐγών.) ἀθεόφογος Πόντ. ἀθεγόφοβος Πόντ. ἀθιόφουβους Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θεόφοβος.

1) Ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν, ὁ ἀνόσιος, ὁ ἀσεβής κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἐσκότωσε τὸ παιδί του ὁ ἀθεόφοβος! Βρὲ τὸν ἀθεόφοβο, δουλειὰ ποῦ ἔκαμε! Ὡ, τὸν ἀθεόφοβο, ποῦ ῥεχεται καὶ 'ς τὴν ἐκκλησιά! κοιν. Ἀθεόφοβε, θεοκριμένε, νὰ σὲ κρίνῃ ὁ Θεός! Ἀνδρ. Μὰ ὁ ἀθεόφοβος νὰ μὴ σκεφθῇ καθόλου πῶς θὰ τὸν ἴδω! Νάξ. Ἀθεόφοβε, νιό ἔν' ἀβούτο τ' ἐποίκες; (τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες;) Τραπ. Συνών. ἀθεοτρομασμένος, ἀθεότρομος, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος. 2) Ὑπέρμετρος, πολὺς, συνήθως μετὰ τοῦ οὐσ. ξύλο Κεφαλλ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἄ.: Θὰ σοῦ δώσω ξύλο ἀθεόφοβο Θεσσαλον. Ἐφαγε ἀθεόφοβο ξύλο Κεφαλλ. Συνών. ἀλύπητος.

ἄθερα ἐπίρρ. Πελοπν. (Τρίκκ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθερος.

Ἀθέριστα ἔνθ' ἄν.: Ἐχουμ' ἄθερ' ἀκόμα Τρίκκ. Συνών. ἀθέριστα.

ἀθεράπευτος ἐπίθ. λόγ. συνήθ. ἀθαράπαιτους Ἡπ. Μακεδ. ἀθαράπαγος Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθεράπευτος. Τὸ ἀθαράπαγος διὰ τὸν ἀόρ. ἐθεραπάηκα τοῦ ρ. θαραπεύγω, δι' ὃ ἰδ. θαραπεύω.

Ἀνίατος σύνηθ.: Ἀσθένεια - πληγὴ ἀθεράπευτη σύνηθ. Συνών. ἀγιάτρευτος.

ἀθέρας ὁ, κοιν. Καπ. (Σινασσ.) ἀθ-θέρας Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἐθέρας Ἰκαρ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ. ἀθίας Σαμοθρ. ἀθέρα ἡ, Βιθυν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Κάμπ. Μακεδ. (Καστορ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ. ἀθ-θέρα Κάμπ. Χίος κ. ἄ. ἀτέρα Ἀπουλ. ἀφέρα Πόντ. (Ἀμισ.) ἐθέρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀθήρ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἀθήρ τοῦ στάχους κοιν.: Ὁ γάδαρος ἐκατάπκεν τὴν ἀθέραν τοῦ κλιθ-θαροῦ τῶι βέχ-χει

Κύπρ. Τὸ σιτάριν, ἂν δὲν μαυρίσῃ ἡ ἀθέρα του, 'ἐν ῥιμανίσκει (ὠριμάζει) αὐτόθ. Συνών. ἀγάνα (I) 1, ἀγανο 1. β) Τὸ λεπτότατον καὶ βελονοειδὲς ὅσπου ἰχθύος Κάμπ. Ρόδ.: Ἐκατάπκεν μὴν ἀθέραν τοῦ ψαριοῦ Ρόδ. Συνών. ἀγάνα (I) 2, ἀγανο 2. γ) Τὸ ἀναπνιζόμενον νῆμα τοῦ κουκουλλίου Ἀθῆν. δ) Ἡ ἐκ τῶν σταχύων κόνις, ἄχνη τῶν σιτηρῶν Κύπρ.: Κοδῶνισ' τὸ σιτάριν νὰ βκῇ ὁ ἀθέρας του. Συνών. ἄχνη. ε) Στάχυς Κάμπ. Κύπρ. 2) Ἡ ἀκμή παντὸς τέμνοντος ὀργάνου, οἷον μαχαίρας, ξυραφίου κττ. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Κρήτ. Κύνθηρ. Κύπρ. Κῶς Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Ὁφ.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σαλαμ. Σάμ. Σκόπ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Χίος κ. ἄ.: Ὁ ἀθέρας τοῦ μαχαιριοῦ εἶναι χαλασμένος πολλὰ. Ἡ ἀθέρα τοῦ μαχαιριοῦ ἐλύγισε Ρόδ. Θὰ στομώσῃ ἡ ἀθέρα τοῦ φίλου (μαχαίρας βυρσοδεπικῆς) Ἐρμούπ. Ἐπόστρεψεν ἡ ἀθέρα τοῦ μαδαικοῦ τδ' ἐν κόβκει Κύπρ. Ἡ ἀθέρα τῇ σπαθί' Ὁφ. || Φρ. Κόβκει σὺν ἀθέρα ἡ γλῶσσά του (εἶναι εὐφραδής) Ἀρκαδ. Ἀθέρα πάει ἡ γλῶσσά του (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) αὐτόθ. Ἀθέρας εἶναι (ἐπιτηδειότατος) Κύμ. β) Ἡ τέμνουσα τῶν δοκῶν γωνία Θράκ. (Σαρεκκλ.) γ) Ἡ τραχύτης τῆς ἀκμῆς τοῦ ξυραφίου, ὅταν τοῦτο ἀκονηθῇ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ (οὕτω ἡκονημένον τὸ ξυράφιον ἐρεθίζει τὸ δέρμα, οἱ δὲ κουρεῖς ἀπαλύνουν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἀκόνης ἢ ἐπὶ λωρίου) κοιν.: Τὸ ξυράφι ἔχει ἀθέρα καὶ δὲν κόβει. Κοίταξε νὰ ρίξῃς τὸν ἀθέρα. Ὁ τροχὸς ἀφίνει ἀθέρα κοιν. Τὸ ξυράφιον μου ἔν' νωστοακονημένον τδ' ἔδει πολ-λὴν ἀθέραν (νωστοακονημένον = νεωστὶ ἀκονημένον) Κύπρ. δ) Φλεγμονὴ πληγῆς, πύρωσις Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἡ γερά μου ἔδ' ἀθέρα (γερά = πληγὴ) Ὁφ. Ψέσον ἔναν κορομῦδ' 'ς σὴν χόβολην ἀφκὰ καὶ βάλεν ἀ ἀπάν' 'ς σὴν γεράν νὰ παίρ' τὴν ἀθέραν Κοτύωρ. ε) Οἰδημα τῶν χειρῶν καὶ τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων τῶν κατεργαζομένων χλωροὺς καλάμους (πιθανώτατα προερχόμενον ἐξ ἐρεθισμοῦ τοῦ ἀθέρος τῶν φύλλων τῶν καλάμων) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ς) Σχισμὴ Μακεδ. (Γκιουβ.): Ἀνοιξε μὲ τὸ μαχαίρι ἀθέρα κ' ἔγλεπε τὴ γυναῖκα τοῦ μπέη ποῦ πῆγαινε μὲ τὸν ξένο (ἐκ παραμυθ.) 3) Ἡ ἀνωτάτη ἐπιφάνεια, ἡ κορυφὴ Ἰκαρ. Κρήτ. Κύπρ.: Ἐκάνῃ ἡ ἀθέρα τοῦ προσώπου μου ὅσον νὰ πυρώσω τὸν φοῦρνον Κύπρ. 4) Τὸ λεπτότερον καὶ ἐκλεκτότερον μέρος πράγματός τινος Ἀθ. Βιθυν. Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Καπ. (Σινασσ.) Κύπρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.) Ρόδ. Σάμ. κ. ἄ.: Πήραμι τοὺν ἀθέρα ἀπ' τ' ἀλεύρ' Σάμ. Νὰ μοῦ βάλῃς καλὸ λάδι. — Ἀθέρα σοῦ δῶσα! Ἀθ. Μωρέ, θὰ σοῦ δώσω τὸν ἀθέρα τοῦ σταφυλίου μου μὲ ἔξι δραμὲς μονάχα! Μέγαρ. Σιτάρ' ἀθέρας (σίτος ἀριστος) Ἡπ. Σὲ δίνω τὸν ἀθέρα τῇ τυροῦ Σαρεκκλ. Βούτυρος ἀθέρας πρᾶμα! αὐτόθ. || Γνωμ.

Ὅποιος διαλέγει τὸν ἀθέρα, | παίρνει τὴν κακὴν τοῦ μέρα (ὁ λεπτολογὼν καὶ μὴ ἀποφασίζων συνήθως ἔνεκα τῆς χρονοτριβῆς ταύτης ἀποτυγχάνει κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις του) Γορτυν. κ. ἄ. β) Τὸ λεπτότατον ἄλευρον Θράκ. Μακεδ. Προπ. (Κύζ.)

Β) Μεταφ. 1) Ὁ ἀφρός, τὸ ἄνθος, ἐπὶ ἀνθρώπου διὰ τὴν καλλονὴν ἢ τὴν ἀρετὴν διακρινόμενου Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ. — Μποῦμ Ἀγριοιολούλ. 56: Παρθένες πεντάμορφες καὶ ἄγχιχτες σὰ λουλούδια τοῦ βουνοῦ, ὁ ἀφρός καὶ ὁ ἀθέρας τῆς ὁμορφίᾳς καὶ τῆς παρθενίᾳς Μποῦμ ἔνθ' ἄν.: Χάθ' κε ἡ ἀθέρας τῇ μαχαλᾷ (ἀπέθανε ὁ καλύτερος τῆς συνοικίας) Σαρεκκλ. || Ἀσμ.

Κούνια, κούνα τὸν ἀθέρα, τὴν καλὴν μου θυγατέρα, κούνια, κούνα τὸ ἀρνάκι, τὸ γλυκὸ μου τὸ ἀρνάκι